

WIE LEIDT DE LOFPRIJZING?

Dave Holden

In gesprekken die ik onlangs had met leiders uit allerlei soorten gemeenten kwam naar voren dat men zich steeds meer zorgen gaat maken over de lofprijzing in hun gemeenten. Ze hadden daar tot dan toe niets over gezegd omdat ze het gevoel hadden dat zij niet degenen waren die daar iets over konden zeggen, vooral als ze niet muzikaal zijn of zich niet zo op hun gemak voelen als lofprijzingleider. Toch blijven ze zich zorgen maken over hun samenkomsten zowel qua inhoud als qua stijl. Sommigen kregen te horen dat het niet 'hun terrein' is, anderen dat zij 'niet in de pas lopen' met het moderne denken van deze cultuur op het gebied van lofprijzing. Er zijn er ook tegen wie gezegd werd dat zij zich zouden moeten concentreren op hun preek en dat zij zich beter bezorgd konden maken over een vriendelijk welkom aan de deur.

Het is mijn overtuiging dat veel leiders hun verantwoordelijkheid ten aanzien van de lofprijzing in de gemeente van zich hebben afgeschoven. De oudsten zijn degenen die toezien op de gemeente en in die functie worden zij geacht in te spreken op allerlei aspecten van het gemeentelven, en lofprijzing is daar één van de belangrijkste van. Als je niet tevreden bent met de lofprijzing in jouw gemeente, dan is het jouw verantwoordelijkheid om er voor te zorgen dat de lofprijzing is zoals jij gelooft dat die zou moeten zijn, zelfs al zou je geen noot kunnen spelen.

Als jij het idee hebt dat de lofprijzing spontaner zou moeten zijn, als jij wilt dat je diensten meer geleid moeten worden door inbreng vanuit de gemeente dan vanaf het podium, als jij meer en meer verlangt dat de aandacht in eerste instantie naar God gaat en niet naar mensen, of als je dorst naar de aanwezigheid van God en een perfect werkende PA minder belangrijk vindt, dan ben jij degene die de noodzakelijke veranderingen aan moet brengen.

Veel gemeenten hebben intussen gekozen voor een lofprijzing zoals op de Bijbelweek. Er zijn de laatste jaren lofprijzingleiders in gemeenten gekomen die schitterende liederen hebben gemaakt die wij nu ook zingen, zuivere mensen, onmiskenbaar. Bij sommigen echter kan hun stijl van lofprijzing model staan voor iets wat bijna 'entertainment' zou kunnen gaan worden. Er worden steeds meer diensten vanaf het podium geleid. Dat is prima als je meer dan 1000 mensen hebt, maar in sommige gevallen lijkt het alsof men zelfs met groepen van minder dan 100 mensen ook persé hetzelfde aantal musici wil hebben, evenveel geluidsapparatuur en een even hoog podium. Waarom? Het gevaar is dit: dat ons eigenlijk haast min of meer een stijl van lofprijzing wordt opgedrongen die niet als zodanig in de Bijbel wordt beschreven (vooral in 1 Korintiërs 14). Daar lijkt sprake van een 'gemeentelijke lofprijzing' waaraan iedereen vrijelijk kan deelnemen. Heel spontaan en mogelijk zo'n verwachtingsvolle sfeer van: 'wat zou er straks gaan gebeuren?' De Heilige Geest moet de dienst leiden en de lofprijzingleider en de muzikanten zijn er niet om het verloop van de dienst te domineren, maar om de mensen naar God toe te leiden en vervolgens naar de achtergrond te verdwijnen (nieuw lied van mij - 'When the worshipleader fades...!' ('Als de lofprijzingleider vervaagt...!'))

Ronduit gezegd: als je niet tevreden bent met de lofprijzing in je gemeente, dan valt dat onder jouw verantwoording als leider; je moet het niet afschuiven op de bekwaamheid van het lofprijzingsteam. In Sidcup hebben we voortreffelijke lofprijzingleiders en muzikanten. Zij begrijpen dat zij de gemeente in lofprijzing niet de wet voorschrijven, maar dienen en dat wij als leiders van de gemeente de stijl en inhoud bepalen.

Als we de lofprijzing helemaal hebben overgegeven aan de muzikanten, dan kan het moeilijk zijn om de leiding terug te krijgen. Destijds - de ouderen onder ons weten dat nog wel - had de strijd te maken met de organist. Er zijn zelfs argumenten te bedenken om te zeggen dat er in de vroege kerk helemaal geen lofprijzingleider was. Niettemin geloof ik zeker in lofprijzingleiders, maar als diegenen die de mensen leiden tot lofprijzing en aanbidding; zij zien het niet als 'hun terrein'.

In het licht hiervan zou ik drie aandachtsgebieden willen aangeven:

- Waar draait lofprijzing werkelijk om?
- Het avontuur van vrije lofprijzing.
- Lofprijzing die zowel bijbels als charismatisch is.

1. Waar draait lofprijzing werkelijk om?

Toen Matt Redman zijn lied 'When the music fades' schreef, zei hij daarmee dat het soms nodig is om te stoppen, zelfs midden onder het zingen, om opnieuw te kijken waar lofprijzing eigenlijk echt om draait - om Jezus! Lofprijzing gaat niet in eerste instantie over de sfeer van de lofprijzing zélf of over de noodzaak van een perfect geluid. Is het nu echt erg als de muzikanten een fout maken of als iemand een lied in een verkeerde toonsoort inzet? Het hart van aanbidding is je liefde uitstorten voor Jezus. Sommigen van ons moeten echt hun 'lofprijzingactiviteiten' stopzetten en terug komen tot het hart van aanbidding. Soms zingen we een heleboel liederen en zijn we toch nog steeds niet aan het lofprijzen - het gaat om het 'hart', het is geen uiterlijke vertoning.

Wij komen om te lofprijzen, niet om te zien wat we er van mee kunnen nemen of om ervoor te zorgen dat in onze behoeften wordt voorzien. Wij brengen God de eer om wie Hij is en uiten onze dank voor alles wat Hij heeft gedaan. Lofprijzing gaat over het kennen van zijn aanwezigheid en over het dorst hebben naar meer van Hem - als je lofprijzing in de dienst meer te maken heeft met entertainment dan met het eren van de naam van Jezus, dan, leider, is het tijd om iets te gaan zeggen! Wie zal dat anders doen? Ik verbaas me er soms over hoe ingewikkeld onze lofprijzing is geworden; misschien is het tijd om daar eens in te snoeien. Dingen weer eens wat eenvoudiger te maken. Onze zorg zou in de eerste plaats moeten zijn dat wat we doen, werkelijk Gods hart raakt en niet zozeer of we de mensen tevreden kunnen houden. Onze hemelse Vader zal zich toch waarschijnlijk wel meer bekommeren om de harten van zijn mensen dan of de intro van een lied de originele cd versie wel dicht genoeg benaderde, denk je ook niet? Laten we teruggaan naar het 'hart van aanbidding' - het draait alles om U, Jezus!

2. Het avontuur van vrije lofprijzing.

Door de Heilige Geest geleide lofprijzing móet wel spontaan zijn. De dienst van vandaag zal niet hetzelfde zijn als die van vorige week. Vorige week lag er een krachtige 'zalving' op dit lied, maar als je het deze week weer (en nog een keer) zingt, misschien niet. Iets van tevoren plannen is niet per definitie verkeerd. Het is bijvoorbeeld goed om met een kort thema te beginnen zodat mensen daar hun gedachten aan op kunnen hangen. Het is ook een goed idee om een aantal liederen van tevoren te plannen, maar dit alles moet onderworpen zijn aan wat de Heilige Geest wil doen. Die wil misschien opeens ongepland heel ergens anders heen. Dat is vrije, spontane lofprijzing; gewaagd, maar opwindend.

Als ik zo overal rondreis, proef ik dat er best veel mensen zijn die diensten een beetje saai zijn gaan vinden. Eén van de redenen is de eentonigheid ervan. De diensten zijn voorspelbaar en er is een werkelijk gebrek aan verwachting. Hier moeten leiders te hulp schieten. Het antwoord is niet om wat nieuwe trucjes toe te voegen of om mensen beter te vermaken (hoed je voor visuele effecten en rookmachines). Het antwoord is: vertrouwen op de persoon van de Heilige Geest. Het antwoord is om je als gemeente met zijn allen kwetsbaar op te durven stellen en de Heilige Geest toe te staan je te leiden. Hij zal je niet leiden in mysticisme en in 'vreemde bijdragen' maar in de waarheid die ervoor zal zorgen dat je Jezus met nog meer begrip zult aanbidden.

Lofprijzing zou moeten inhouden: onbekend gebied binnengaan, het is als een avontuur. Is dat een beschrijving van jouw diensten? We moeten de Heilige Geest de vrijheid geven om te doen wat Hij maar wil. Is een aantal van ons misschien zo bezorgd over de orde in onze diensten dat de Heilige Geest nog steeds niet de kans krijgt om 'mee te doen' wanneer we samenkomen? Het is toch jammer dat we nu eigenlijk weer strijd leveren voor een 'vrijere' stijl van lofprijzing, in het verleden hebben we dat immers ook al gedaan. Maar het is nodig en we moeten het doen!

'Wat zal er straks gaan gebeuren?' is een goede houding. Het is niet onverantwoordelijk, noch wanordelijk, maar het is de spontane omgeving waarin de Heilige Geest zich het meeste thuis voelt en we moeten ervoor zorgen dat onze lofprijzing Hem de eer brengt en Hem niet uitdooft of verdriet doet. Het wordt tijd dat we als leiders opnieuw wat risico's gaan nemen, het avontuur van het ongeplande aangaan en tijden van lofprijzing hebben die de Heilige Geest de kans geven om met meer en meer kracht over ons te komen, om ons te veranderen en om Jezus te verheerlijken.

3. Lofprijzing die zowel bijbels als charismatisch is.

Werp één blik op 1 Korintiërs 14 en je krijgt meteen het beeld van een lofprijzende gemeente. Charismatische gaven worden voortdurend uitgeoefend en de enige orde die nodig is (v. 40), is niet bedoeld om het gebruik van deze gaven in te perken, maar is een aanmoediging om het geen chaos

te laten worden. We moeten niet verwachten dat er in een dienst maar één profetie wordt uitgesproken en dan nog meestal door een oudste, maar we moeten allerlei bijdragen verwachten van allerlei mensen.

Dat is bijbelse lofprijzing. Eén van de discussies vandaag de dag is dat de lofprijzing meer van deze tijd zou moeten zijn. Als jonge mensen onze lofprijzing niet leuk vinden omdat het naar hun mening 'oubollig is en om van te rillen', waar moeten we het dan voor inruilen? Het gevaar is natuurlijk dat we het vervangen voor iets wat binnen enkele jaren ook weer ouderwets zal zijn. Ik denk dat die discussie het punt mist waar het om gaat. We moeten zeker met onze tijd meegaan, maar het laat het wel bijbels blijven!

Er is niks mis met een ultramoderne meeting (sfeer: de 'nieuwe' sound en verlichting, etc.) zolang als bijdragen en gaven van de Geest op de voorgrond blijven staan. Anders hebben we gewoon iets gecreëerd wat niet gebaseerd is op de Bijbel.

Bijbels zijn is zijn als 1 Korintiërs 14. Het is een plaats waar mensen elkaar liederen toezingen, waar verschillende mensen bidden, een stukje uit de Bijbel lezen, een openbaring delen of een stuk onderwijs brengen. Het is de plaats waar meerderen profeteren, in tongen spreken of de uitleg van de tong geven en waar mensen vaak woorden van kennis en wijsheid hebben. In zo'n sfeer is de lofprijzingleider er blij mee dat mensen regelmatig deelnemen. Zo'n soort dienst kan je zelfs nog hebben met een paar honderd mensen. Te veel gemeenten hebben gekozen voor iets anders. Het is aan leiders om ervoor te zorgen dat onze diensten bijbels en charismatisch zijn.

Een charismatische gemeente zijn wil zeggen: een stroom van geestelijke gaven in je lofprijzing. Is dat het geval in jouw gemeente? Ben je echt charismatisch als het alleen maar in naam is? Hoelang is het geleden dat er iemand in tongen sprak in de gemeente en het uitgelegd werd of dat meerdere mensen 'in de Geest zongen'? Gaven zijn geen luxe; zij zijn essentieel voor bijbelse lofprijzing en voor het volwassen worden van de gemeenten. Gaven vormen niet het hoogtepunt van de lofprijzing; het zijn hulpmiddelen om ons te helpen effectiever te lofprijzen. Het is interessant om te kijken naar gezichten van mensen (zowel christenen als niet christenen) wanneer na één of twee liederen iemand in tongen gaat bidden. Opeens beseffen de mensen dan dat het meer is dan alleen maar een zangdienst; God is onder hen aanwezig en ze zijn samen om Hem te ontmoeten en niet alleen elkaar.

Leiders, wij hebben een verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat onze samenkomsten, hoe groot of klein ze ook zijn, werkelijk charismatisch zijn. Dit gaat veel verder dan je handen in de lucht steken en overheadprojectors gebruiken; dit is bovennatuurlijk. Het is ook bijbels. Beschrijft dit de lofprijzing in jouw gemeente?

Tot slot

Het is nodig dat mensen over de hele wereld zien hoe wij als christenen uiting geven aan onze liefde voor God, hoe wij Hem de lof brengen (1 Pet. 2:9). Zij hebben al jaren veel gezien van onze lofprijzing en ze zijn er niet van onder de indruk gekomen. Dit kan zowel gelden voor 'nieuwe kerken' als voor de meer traditionele gemeenten.

Het gaat er natuurlijk niet om dat we alleen maar indruk willen maken op de wereld om ons heen. Maar het is ook zeker zo dat wanneer we lofprijzen op een manier die God eert, op een manier die bijbels en spontaan is in een charismatische sfeer en die in eerste instantie tot eer van God is en niet voor ons eigen genoegen, dat dán zelfs de volken zullen zeggen dat 'God inderdaad in ons midden is' (1 Kor. 14:25) Als onze lofprijzing evangelistisch is, dan zal het uiteindelijk alle mensen trekken, omdat Jezus werkelijk wordt verhoogd.

Dus, leiders? Het is het toch zeker waard om, waar nodig, veranderingen aan te brengen? Al is het niet voor jezelf of voor je gemeente, dan toch zeker voor diegenen die nog zullen komen en die met ons deze levende God zullen aanbidden.

Vertaling Toos Kleinhout

Oorspronkelijke titel: Worship! Who leads?

Newfrontiers magazine . issue 12 . winter 2001